

[Kurt Hansen.]

Skriftlig begrundelse.

Den ændrede beslutning førte jo til, som det må være ministeren bekendt, at politiet satte arbejderne ud med vold.

Kurt Hansen (VS):

Nu er det jo ikke nogen hemmelighed for offentligheden i hvert fald, at justitsministeren, kort efter at offentligheden var blevet orienteret om, at arbejderne på Uniprint igen var gået i gang, blev kontaktet af repræsentanter fra SF, VS og DKP, og på det møde, der kom i stand dér, var justitsministerens umiddelbare tilkendegivelse, at der ikke skulle gribes ind fra politiets side.

Så er det, jeg siger — og det mener jeg er et yderst rimeligt krav om oplysning fra offentligheden — at vi må have klart på bordet, hvad det var, der ændrede den beslutning fra justitsministerens side, således at politiet alligevel blev sat ind. Konsekvenserne af det er jo blevet temmelig godt beskrevet i pressen, det er kommet klart og tydeligt frem, at det foregik under temmelig volde-lige metoder fra politiets side, og jeg vil godt vide, om justitsministeren har været med til at sanktionere det.

Justitsministeren (Orla Møller):

Det må bero på en forkert opfattelse, hvis man skulle have fået det indtryk, at min umiddelbare indstilling var den at gribe ind over for det, der skete i forbindelse med Uniprint. Men det siger sig selv, at når en sag bliver forelagt, tænker man over den og tager den op til overvejelse, og det var, hvad jeg gjorde. Samtidig vil jeg gerne give udtryk for, at det altid er en beklagelig ting, når der opstår situationer, hvor magt skal tages i anvendelse.

Men principielt og generelt vil jeg gerne oplyse yderligere: jeg ønsker ikke at gribe ind i arbejdskonflikter, og det er heller ikke sket i forbindelse med begivenhederne på Uniprint den 14. marts. Jeg har hverken anmodet politiet om at gribe ind eller at undlade at gribe ind. Det er rigtigt, at jeg den pågældende dag, som hr. Kurt Hansen ved, fik en henvendelse fra forskellige politikere om at forhindre, at politiet greb ind, og til brug for disse drøftelser fik ministeriet telefonisk fra politimesteren bekræftet, at fabrikken var blevet besat, at besættelsen

formentlig var ulovlig, og at politiet formentlig ville være nødsaget til at følge likvidators anmodning om at sætte de pågældende ud igen. Vi har ikke herudover fra ministeriets side sat os i forbindelse med politimesteren.

Jeg vil gerne principielt også have sagt, at hvis jeg som justitsminister i hver eneste sag skulle overveje, hvornår en politimesters kompetence rakte til og ikke rakte til, ville jeg få endnu mere at bestille, end jeg har for øjeblikket, og så ville det være fuldstændig håbløst at være justitsminister i dette land i det hele taget.

Kurt Hansen (VS):

Jeg siger da tak for svaret til justitsministeren. Om der skal ske udvidelse af dette ministerium, må selvfølgelig afgøres af, hvor stort arbejdspresset måtte være, det kan jeg ikke umiddelbart gå ind på.

Men det, der var interessant, var jo netop det, justitsministeren trak frem, nemlig at der formentlig — ordet formentlig blev slået helt klart fast heroppefra — var tale om en ulovlig besættelse. Men hvor har man de formeninger fra? Mig bekendt var det jo ikke bare politiet fra Glostrup, der greb ind, det var ligeledes politiet fra København og politiet fra Frederiksberg; de må da være blevet samordnet fra en øvre instans, det er da ikke noget, politimesteren fra Glostrup sådan umiddelbart kan disponere over. Det ville da være væsentligt at få trukket frem, hvor den beslutning er taget. Det er jo meget interessant, når man kender lidt til omstændighederne, og når man har set, hvor mange planer der har været på bordet derudefra. Der har været tale om 4 planer: én plan, hvor der skulle være 16 mand i arbejde, én med 24, én med 40, og én, hvor alle skulle i arbejde. Dem, man tog udgangspunkt i, var de umiddelbart realistiske, det var dem på 24 og 40 mand. I forbindelse med planen om de 40 mand havde man fået et tilbud fra en køber i Jylland, nemlig Hostrup, der var meget interesseret i at overtage firmaet, købe trykkerivirksomheden og leje bogbinderivirksomheden, således at det skabte arbejde til 40 mand. Men dette var fuldstændig urimeligt for Winther; Winther ville simpelt hen kun være med til, at den virksomhed blev sat i gang med 24 mand. Det er de benhårde realiteter, de kan under